


## Postrzeganie Żydów i stosunków polsko-żydowskich



Przedruk i rozpowszechnianie  
tej publikacji **w całości** dozwolone  
wyłącznie za zgodą CBOS.  
Wykorzystanie **fragmentów**  
**oraz danych empirycznych**  
wymaga podania źródła

Znak jakości przyznany CBOS przez Organizację Firm Badania Opinii i Rynku 9 stycznia 2015 roku



Fundacja Centrum Badania Opinii Społecznej  
ul. Świętojerska 5/7, 00-236 Warszawa  
e-mail: sekretariat@cbos.pl; info@cbos.pl  
<http://www.cbos.pl>  
(48 22) 629 35 69

Po wielowiekowej obecności na ziemiach polskich Żydzi zniknęli z polskiego krajobrazu. Większość spośród tych, którzy przeżyli wojnę, emigrowała. Choć w świadomości społecznej obecność Żydów w Polsce jest silnie zakorzeniona, to według Narodowego Spisu Powszechnego mniejszość żydowska liczy dziś niewiele ponad 7000 osób. Jedynie co piąty Polak deklaruje, że kiedykolwiek miał osobiste kontakty z Żydami. Słaba obecność Żydów w Polsce powoduje, że Żyd stał się w dużej mierze figurą symboliczną, a jego społeczny obraz jest oparty na zakorzenionych w przeszłości stereotypach. Ich utrwaleniu sprzyjał okres PRL, kiedy o Żydach i relacjach polsko-żydowskich w oficjalnym przekazie niewiele się mówiło. Kwestia stosunków między Polakami a Żydami ożyła za sprawą publikacji Jana Tomasza Grossa, które przedstawiały Polaków jako współsprawców i beneficjentów Zagłady Żydów, tym samym kwestionując wizerunek Polaków jako bohaterów ratujących żydowskich współmieszkańców. Bolesne dla obu stron problemy stały się atrakcyjnym tematem dla kultury masowej. Filmy takie jak „Pokłosie” czy „Ida” budzą kontrowersje, ale równocześnie w pewien sposób oswiają odbiorców z zagrażającymi kolektywnej samoocenie informacjami. Niezależnie od dyskusji o postawach Polaków w czasie wojny, od dłuższego już czasu widoczny jest wzrost zainteresowania kulturą żydowską i, szerzej, proces przywracania pamięci społecznej polsko-żydowskiej przeszłości. Spośród wielu inicjatyw przypominających o wspólnej wielowiekowej historii Żydów i Polaków można wymienić m.in. otwarte przed dwoma laty Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN.

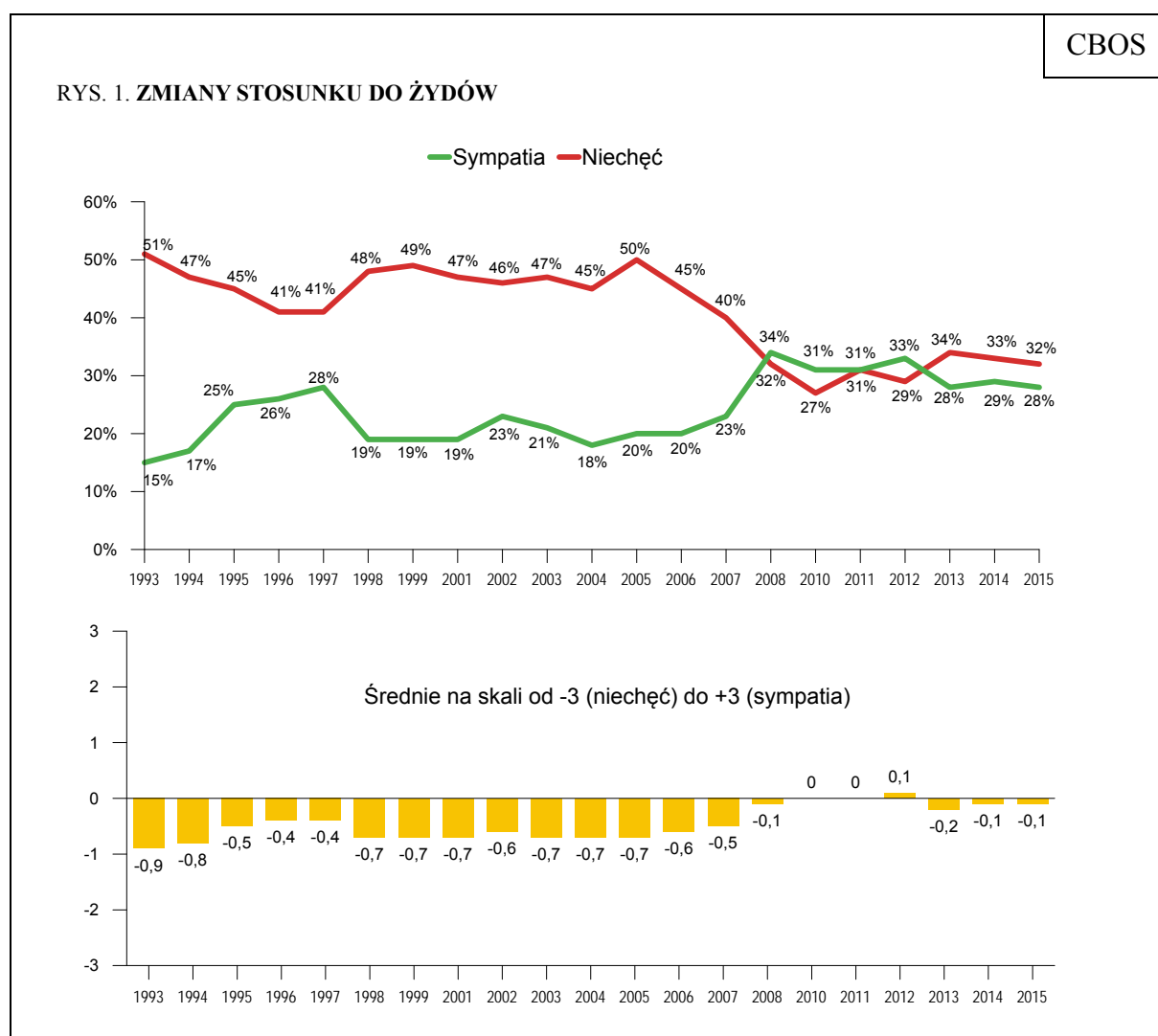
Kwestie dotyczące postrzegania Żydów, relacji polsko-żydowskich oraz społecznej pamięci o obecności Żydów w Polsce, poruszyliśmy w naszym ostatnim badaniu<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Badanie „Aktualne problemy i wydarzenia” (302) przeprowadzono metodą wywiadów bezpośrednich (face-to-face) wspomaganym komputerowo (CAPI) w dniach 1–8 lipca 2015 roku na liczącej 1044 osoby reprezentatywnej próbie losowej dorosłych mieszkańców Polski.

## ZMIANY STOSUNKU POLAKÓW DO ŻYDÓW W III RZECZPOSPOLITEJ

W ciągu ostatnich ponad 20 lat stosunek Polaków do Żydów zmienił się dość wyraźnie: o ile w pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych ponad trzykrotnie więcej osób deklarowało niechęć niż sympatię do Żydów, o tyle od kilku lat odsetki osób mających negatywne i pozytywne nastawienie do Żydów są zbliżone. Analiza zmian stosunku Polaków do innych narodów pokazuje, że przypadek Żydów nie jest odosobniony, przeciwnie: poprawa nastawienia dotyczy także innych nacji, w szczególności tych, które w początkach lat dziewięćdziesiątych były stosunkowo mniej lubiane. Biorąc pod uwagę fakt, że stosunek do innych narodów wiąże się z wykształceniem oraz sytuacją materialną, korzystne zmiany można łączyć ze wzrostem poziomu wykształcenia i polepszeniem poziomu życia Polaków. Mimo poprawy stosunku do Żydów, nadal nie należą oni do grona najbardziej lubianych przez Polaków narodów.



## POSTRZEGANIE ŻYDÓW

Chcieliśmy sprawdzić, w jaki sposób Polacy patrzą dziś na Żydów. Spyaliśmy naszych respondentów, co im przede wszystkim przychodzi na myśl, gdy słyszą określenia „Żydzi” lub „naród żydowski”. Badani nie korzystali z gotowego zestawu odpowiedzi, ale mieli możliwość swobodnego formułowania myśli.

Na postrzeganiu Żydów przez Polaków w największym stopniu zaważyła II wojna światowa i Zagłada Żydów. To właśnie wydarzenia II wojny światowej i doświadczenie Zagłady są zdecydowanie najczęściej przywoływane, kiedy mowa o „Żydach” i „narodzie żydowskim”. Wiele osób wyraża współczucie dla Żydów, podkreślając cierpienia, prześladowania, jakich doznawali w historii. Mowa jest o męczeństwie Żydów, ich ucisku, uciemieniu, co narzuca skojarzenia z językiem opisu martyrologii narodu polskiego. O uznaniu szczególnych doświadczeń wynikających z przynależności do narodu żydowskiego świadczą takie wypowiedzi jak: *szkoda mi tego narodu, że tak był gnębiony przez Hitlera; smutek z powodu zbrodni na tym narodzie; naród uciskany przez tyle lat; ciągle hańbiony, poniżany, wyśmiewany naród; zostali skrzywdzeni przez Rosjan, Niemców i chyba przez Polaków.*

Część osób odwoływała się do tradycji i kultury żydowskiej, w tym religii i związanych z nią zwyczajów.

Spora grupa odnosiła się do wspólnej polsko-żydowskiej przeszłości oraz stosunków łączących oba narody. Wskazywano, że Żydzi to dawni mieszkańcy Polski, sąsiedzi, niekiedy wymieniano konkretne miasta, w których były skupiska ludności żydowskiej (Kraków, Łódź) lub ślady obecności Żydów oraz miejsca ich upamiętniające. Podkreślano też związek kultury i tradycji polskiej i żydowskiej, przywoływano określenie Żydów jako starszych braci w wierze, przypominano, że Jezus był Żydem. Stosunki polsko-żydowskie postrzegano na ogół jako trudne: mówiono przede wszystkim o antysemityzmie Polaków, uprzedzeniach wobec Żydów, choć wspomniano także o ratowaniu Żydów w czasie wojny przez Polaków. Z drugiej strony wskazywano na antypolonizm Żydów, ich niechęć czy nawet nienawiść do Polaków, formułowane przez nich zarzuty dotyczące współdziałania Polaków w Holocauście, wspomniano także o roszczeniach majątkowych Żydów. Sporadycznie przywoływano przypisywane Żydom powiedzenie: „wasze ulice, nasze kamienice”.

Gros wypowiedzi dotyczyło historycznie ukształtowanego wizerunku Żydów. Zgodnie z nim Żydzi to przede wszystkim kupcy i bankierzy, szerzej – ludzie przedsiębiorczy, potrafiący robić interesy, bogaci. Oprócz neutralnych wypowiedzi opisujących ekonomiczną aktywność Żydów, inne przypisywały im pozytywne i negatywne cechy przesądzające o ich zawodowych i materialnych sukcesach. Z jednej strony charakteryzowano ich poprzez takie cechy jak mądrość, inteligencja, wykształcenie oraz pracowitość, gospodarność i oszczędność, z drugiej zaś przypisywano im cwaniactwo, przebiegłość, skłonność do oszustwa oraz pazerność i skąpstwo. Niejako na marginesie obrazu Żyda skutecznie prowadzącego interesy, pojawia się przekonanie o dążeniu Żydów do przejęcia władzy nad światem oraz o wyjątkowej solidarności Żydów, ich wzajemnym wspieraniu się. Wizerunek Żydów zrekonstruowany na podstawie wypowiedzi badanych ujawnia złożony stosunek Polaków do Żydów, w którym uznaniu i podziwowi towarzyszy zawiść. Zdaje się ona potwierdzać, że w odniesieniu do Żydów mamy do czynienia z diagnozowanym w badaniach nad uprzedzeniami (Stereotype Content Model – SCM) stereotypem zawistnym. Występuje on wówczas, gdy grupie, którą możemy odbierać jako konkurencyjną, przypisujemy wysoką skuteczność działania<sup>2</sup>.

Stereotypowy obraz Żyda uzupełnia charakterystyczny wygląd, typowy dla Żydów ortodoksyjnych: kapelusz, pejsy, broda itp.

Określenia „naród żydowski” i „Żydzi” budzą także, z jednej strony, skojarzenia z państwem Izrael i jego mieszkańcami oraz konfliktem żydowsko-palestyńskim, z drugiej zaś Żydzi postrzegani są jako naród żyjący w diasporze.

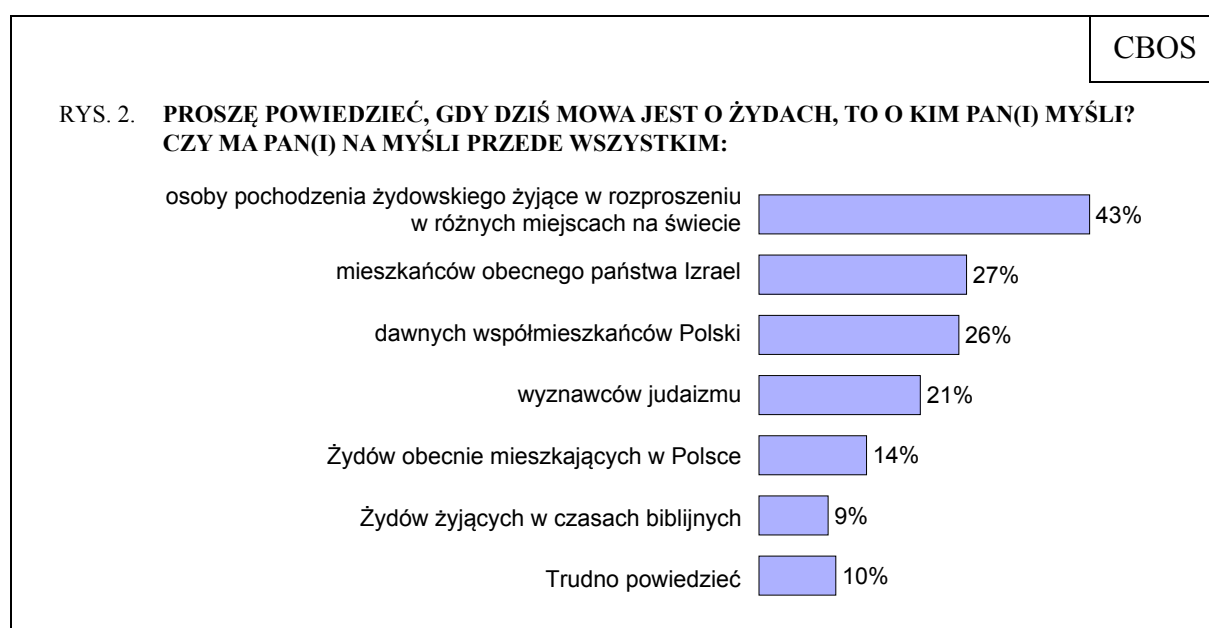
Duża część badanych nie podała konkretnych skojarzeń z terminem „naród żydowski”. Osoby te najczęściej deklarowały, że określenia te nie budzą w nich żadnych skojarzeń. Odpowiedzi tego rodzaju mogą wywoływać zdziwienie. Można przypuszczać, że mają one charakter uciezkowy i biorą się z obawy przed ujawnieniem jakichś przekonań niechętnych Żydom lub też z obawy przed ewentualnym posądzeniem o antysemityzm. Mogą zatem wynikać ze swoiście rozumianej poprawności. O istnieniu takich „obronnych” reakcji może świadczyć fakt, że sporo osób deklarowało, iż Żydzi to taki sam naród, tacy sami ludzie jak inni, lub zapewniało, że nic złego o Żydach nie myśli.

---

<sup>2</sup> Por. M. Winiewski, *Jak Polacy postrzegają siebie i innych: Treść stereotypów etnicznych w Polsce w: Uprzedzenia etniczne w Polsce. Raport z ogólnopolskiego sondażu Polish Prejudice Survey 2009*, [http://cbu.psychologia.pl/uploads/aktualnosci/raport\\_PPS\\_final.pdf](http://cbu.psychologia.pl/uploads/aktualnosci/raport_PPS_final.pdf)

		CBOS
<b>Kiedy słyszy Pan(i) słowa „naród żydowski”, „Żydzi”, to co Pan(i) najpierw przychodzi do głowy – najczęstsze skojarzenia</b>		
<b>HISTORIA</b>		<b>45%</b>
II wojna światowa, obozy koncentracyjne, Auschwitz, zagłada Żydów, Holocaust		37%
Biedny naród; cierpienia, prześladowanie, męczeństwo Żydów – współczucie dla Żydów		8%
Naród o bogatej historii		1%
<b>TRADYCJA I KULTURA</b>		<b>6%</b>
Kultura żydowska, obyczaje, literatura, muzyka		2%
Judaizm, religia żydowska, modlitwa, szabas, koszerne jedzenie itp.		2%
Biblia, naród wybrany, czasy Starego Testamentu		1%
Inny naród, inna kultura, inna religia, hermetyczny świat, izolacja		1%
<b>ŻYDZI W POLSCE – ogólnie</b>		<b>4%</b>
Dawni mieszkańcy Polski, sąsiedzi, Kraków, Łódź, wspólna historia polsko-żydowska		2%
Pamiętki po Żydach, miejsca upamiętniające Żydów – cmentarze, pomniki, Muzeum Polin		1%
Związek tradycji i kultury polskiej i żydowskiej, starsi bracia, wiara pochodzi od Żydów, Jezus był Żydem		1%
<b>STOSUNKI POLSKO-ŻYDOWSKIE</b>		<b>5%</b>
Antysemityzm, uprzedzenia wobec Żydów, Polacy nie lubią Żydów		3%
Antypolonizm, Żydzi nienawidzą Polaków, oskarżenia o udział w Holocauście		1%
Trudne relacje polsko-żydowskie, „wasze ulice, nasze kamienice”		1%
Pomoc świadczona Żydom przez Polaków		1%
Roszczenia majątkowe Żydów, odzyskiwanie majątków przez Żydów		1%
<b>WIZERUNEK ŻYDÓW</b>		<b>19%</b>
Potrafią robić interesy, bankierzy, handlarze, kupcy, ludzie przedsiębiorczy i zaradni		10%
Cwaniactwo, przekręty, oszustwo, wyzysk, lichwa, przebiegłość		3%
Mądrość, inteligencja, wykształcenie, zdolności		2%
Bogactwo, złoto, zasobność		2%
Chciwość, skąpstwo, pazerność		2%
Oszczędność, gospodarność, pracowitość		1%
Władza Żydów nad światem, Żydzi rządzą, są żądni władzy		2%
Solidarność, wzajemne wspieranie się Żydów		1%
Cechy zewnętrzne, wygląd: nakrycie głowy, kapelusz, pejsy, broda, wąsy		2%
<b>PAŃSTWO IZRAEL</b>		<b>5%</b>
Izrael i jego mieszkańcy, Jerozolima, Betlejem itp.		5%
Konflikt izraelsko-palestyński, prześladowanie Palestyńczyków		1%
<b>DIASPORA</b>		<b>1%</b>
Życie w diasporze, Żydzi w USA, naród bez państwa		1%
<b>OGÓLNE NASTAWIENIE DO ŻYDÓW</b>		<b>27%</b>
Nic, nic mi nie przychodzi do głowy, nie mam skojarzeń, trudno powiedzieć		18%
Naród jak inne, tacy sami ludzie jak my, są różni: dobrzy i źli		4%
Niż złego, nie mam nic przeciwko nim, nie przeszkadzają mi		2%
Niechęć do Żydów – nie lubię ich, nie mam dobrego zdania		2%
Sympatia do Żydów, podziw, dobra opinia		1%

Gdy obecnie mowa jest o Żydach, największa część badanych myśli o osobach pochodzenia żydowskiego żyjących w rozproszeniu w różnych miejscach na świecie. Jest to o tyle zrozumiałe, że także dziś większość Żydów mieszka poza państwem Izrael, przede wszystkim w Stanach Zjednoczonych. Niemal równie często Żydzi kojarzą się z mieszkańcami państwa Izrael, co z dawnymi mieszkańcami Polski. Mówiąc o Żydach w Polsce, zdecydowanie więcej osób nawiązuje do historycznego współistnienia Żydów i Polaków niż do obecnych mieszkańców Polski. Ponadto w odbiorze społecznym Żydzi wyraźnie częściej są definiowani przez przynależność etniczną niż wyznaniową.



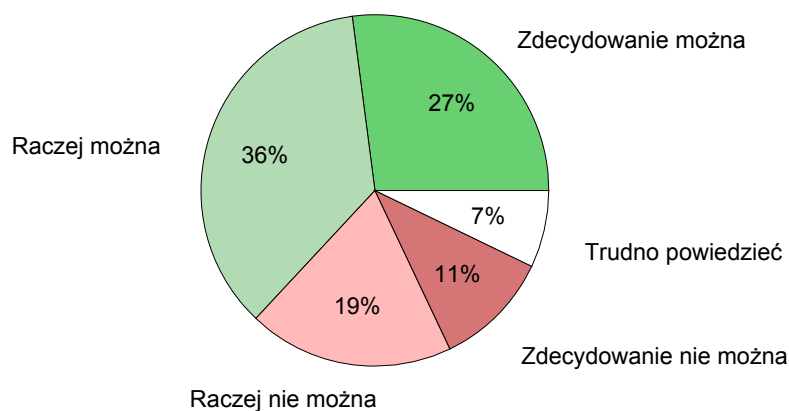
Wyniki nie sumują się do 100%, gdyż badani mogli wybrać kilka opcji

Elementem procesu przywracania pamięci o Żydach jest poszukiwanie i odkrywanie żydowskich korzeni przez Polaków, których przodkowie ulegli całkowitej asymilacji. W odczuciu większości badanych (63%) możliwe jest współistnienie polskiej i żydowskiej tożsamości. Jest to spójne z rezultatami naszych niedawnych badań, z których wynika, że w ocenie społecznej najważniejszym kryterium uznania kogoś za Polaka jest autoidentyfikacja – poczucie, że jest się Polakiem. Obok subiektywnego związku z Polską, ważne jest kryterium formalne – posiadanie polskiego obywatelstwa. Dopiero na trzecim miejscu znalazło się kryterium etniczne. Jednocześnie większość badanych stwierdziła, że można czuć się związanym z dwoma krajami, mieć dwie ojczyzny<sup>3</sup>.

<sup>3</sup> Por. komunikat CBOS „Tożsamość narodowa i postrzeganie praw mniejszości narodowych i etnicznych”, lipiec 2015 (oprac. M. Omyła-Rudzka).



RYS. 3. CZY W PANA(I) ODCZUCIU MOŻNA BYĆ JEDNOCZEŚNIE POLAKIEM I ŻYDEM, CZY TEŻ JEST TO NIEMOŻLIWE?



Przekonanie, że można być jednocześnie Żydem i Polakiem, przeważa we wszystkich analizowanych grupach społeczno-demograficznych. Jest ono najczęstsze wśród osób z wyższym wykształceniem i – co za tym idzie – względnie dobrze sytuowanych, o miesięcznych dochodach *per capita* od 2000 zł wzwyż. Częściej podzielają ten pogląd także ludzie młodszy, mieszkający w dużych miastach, niezbyt religijni. Możliwość bycia jednocześnie Żydem i Polakiem stosunkowo często odrzucają ludzie starszy, od 65 roku życia, słabiej wykształceni i gorzej sytuowani, mieszkańcy wsi i małych miast oraz osoby najbardziej religijne.

### RELACJE POLSKO-ŻYDOWSKIE

W początkach lat dziewięćdziesiątych Polacy mieli na ogół dość dobrą samoocenę, jeśli chodzi o bilans ich relacji z Żydami. W roku 1992 dominowało przekonanie, że Polacy więcej dobrego zrobili dla Żydów, niż sami od nich doświadczyli: blisko dwie piąte (38%) stwierdziło wówczas, że Żydzi doznali od Polaków więcej dobrego niż złego, a tylko 9% przyznało, że Polacy doświadczyli od Żydów więcej dobrego niż złego. W kolejnych latach opinie w tej kwestii zmieniały się. W roku 1996 przekonanie o zasługach Polaków wobec Żydów osłabło. W 2002 roku poczucie, że Żydzi doświadczyli od Polaków więcej dobrego niż złego, wyraźnie wzrosło (do 42%). Być może była to reakcja obronna na publikację książki Jana Tomasz Grossa *Sąsiedzi*, opisującej pogrom Żydów w Jedwabnem w lipcu 1941 roku, opór przed wzięciem na siebie kolektywnej odpowiedzialności za te i tym podobne

wydarzenia. Wiele osób po raz pierwszy zetknęło się wówczas z informacjami o tym, że Polacy byli sprawcami zbrodni popełnionych na Żydach, inni kwestionowali prawdziwość tego rodzaju zarzutów. Odbierano je jako krzywdzące i niesprawiedliwe, zaś autorowi zarzucano jednostronny obraz ówczesnej rzeczywistości. Zapoczątkowana publikacją Grossa społeczna dyskusja na temat zachowań Polaków w czasie wojny, przyczyniła się – jak się wydaje z dzisiejszej perspektywy – do bardziej krytycznego spojrzenia na postawy Polaków wobec Żydów. Obecnie tylko nieco więcej niż co czwarty badany (26%) uważa, że Żydzi doznali od Polaków więcej dobrego niż złego. Przeważa opinia, że Żydzi doświadczyli równie dużo dobrego co złego.

Tabela 1

Jak Pan(i) sądzi, czy Żydzi doznali od Polaków:	1992*	1996	2002*	2015
	w procentach			
– więcej dobrego niż złego	38	29	42	<b>26</b>
– tyle samo dobrego co złego	37	41	42	<b>44</b>
– więcej złego niż dobrego	7	12	6	<b>11</b>
Trudno powiedzieć	18	17	10	<b>19</b>

\* Dane z roku 1992 i 2002 pochodzą z badań prof. I. Krzemińskiego. Wyniki badań omówione w publikacjach „Czy Polacy są antysemitami?” (red. I. Krzemiński) Oficyna Naukowa, Warszawa 1996 oraz „Antysemityzm w Polsce i na Ukrainie: raport z badań” (red. I. Krzemiński), Scholar, Warszawa 2004

Mniej zmieniały się w czasie opinie o postawach Żydów wobec Polaków. Dominowało i nadal dominuje przekonanie, że Polacy doświadczyli od Żydów tyle samo dobrego co złego. Pozostałe osoby nieco częściej podkreślały krzywdy doznane od Żydów niż doświadczenia pozytywne. Obecnie jednak odczuwana dysproporcja między doznany złem a dobrem jest minimalna.

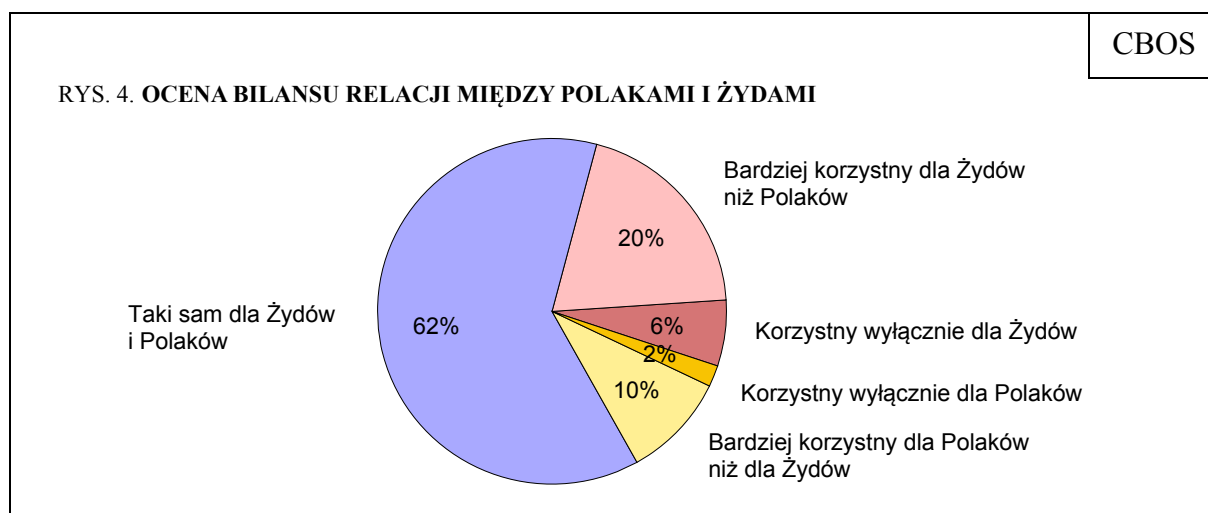
Tabela 2

Jak Pan(i) sądzi, czy w przeszłości Polacy doznali od Żydów:	1992*	1996	2002*	2015
	w procentach			
– więcej dobrego niż złego	9	9	9	<b>13</b>
– tyle samo dobrego co złego	45	50	51	<b>49</b>
– więcej złego niż dobrego	18	20	27	<b>16</b>
Trudno powiedzieć	28	21	13	<b>22</b>

\* Dane z roku 1992 i 2002 pochodzą z badań prof. I. Krzemińskiego. Zob. tabela 1

Biorąc pod uwagę odpowiedzi na oba pytania, można zauważyć większą niż w latach ubiegłych symetrię w obrazie historycznych relacji między Polakami i Żydami. O ile dawniej to Żydzi byli postrzegani jako beneficjenci w relacjach polsko-żydowskich, o tyle obecnie przekonanie to wyraźnie osłabło. Mimo że postrzegany bilans wzajemnych stosunków jest bardziej zrównoważony, nadal we własnej ocenie Polacy mają większe zasługi wobec Żydów

niż odwrotnie. Konstatację tę potwierdzają wartości wskaźnika oceny bilansu relacji między Polakami i Żydami skonstruowanego na podstawie odpowiedzi na pytania o wzajemne stosunki. Większość badanych (62%) ocenia, że bilans relacji między Polakami a Żydami jest jednakowy dla obu stron (niezależnie od tego, czy i jak dużo złego lub dobrego od siebie doświadczyły). Pozostali ponad dwukrotnie częściej za beneficjentów tych relacji uznają Żydów (ogółem 26%) niż Polaków (12%).



Przekonanie, że bilans relacji między Polakami i Żydami jest jednakowy dla obu stron, przeważa we wszystkich grupach społeczno-demograficznych. Stosunkowo często za korzystny dla Żydów (w mniejszym lub większym stopniu) uznają go osoby najbardziej religijne – kilka razy w tygodniu uczestniczące w praktykach religijnych (ogółem 40%) oraz badani deklarujący prawicowe poglądy polityczne (35%). W elektoratach partyjnych częściej niż przeciętnie są to zwolennicy PiS, ale także potencjalni wyborcy komitetu Pawła Kukiza.

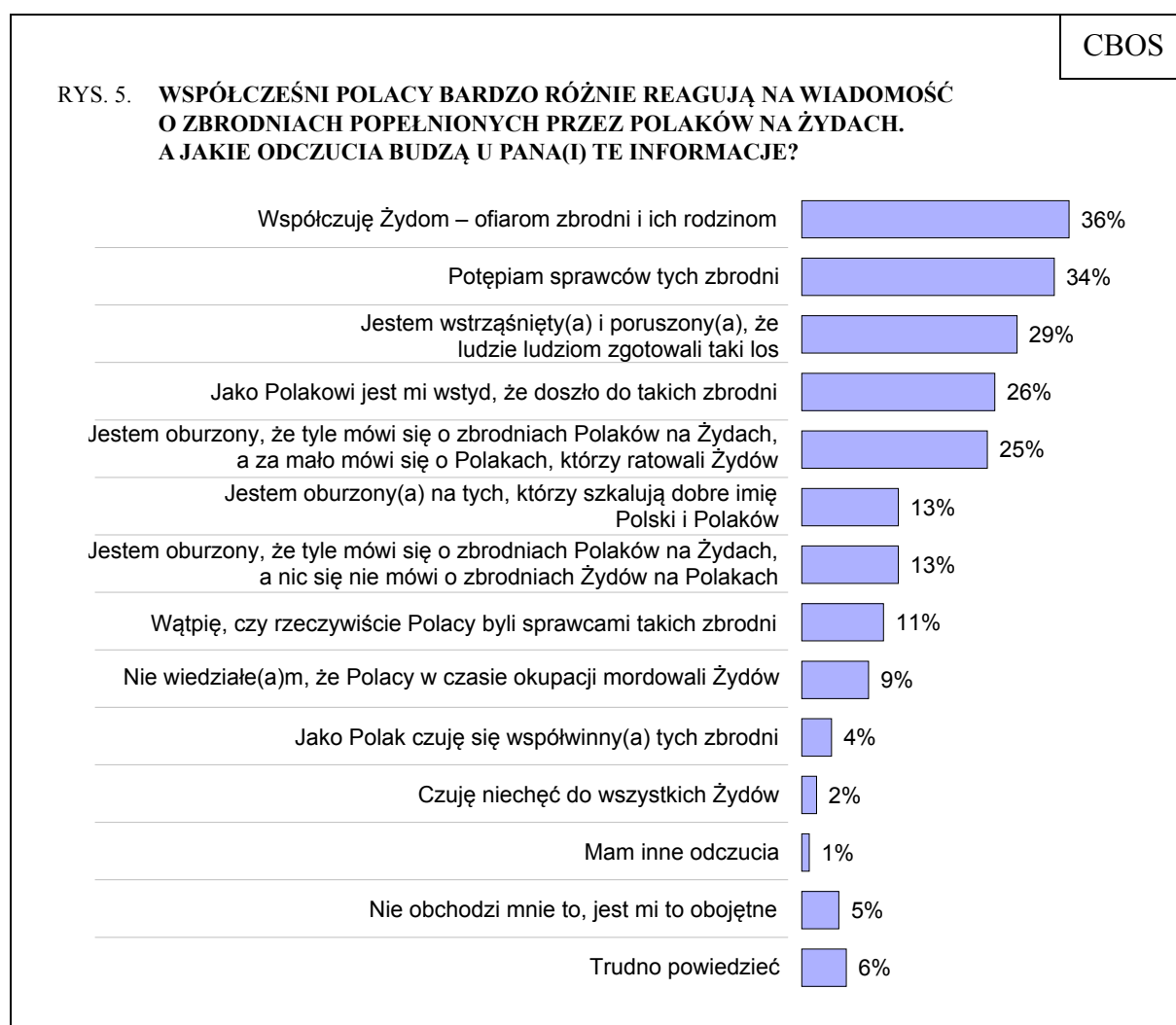
Tabela 3

Potencjalne elektoraty partyjne	Ocena bilansu relacji między Polakami i Żydami		
	Korzystny dla Żydów	Taki sam dla Żydów i Polaków	Korzystny dla Polaków
	w procentach		
PiS (wraz z PR, PR i SP)	37	54	9
KW Pawła Kukiza	32	59	9
PO	18	63	19

W grupach społeczno-demograficznych najczęściej o korzystnym dla Żydów bilansie wzajemnych stosunków przekonani są rolnicy (ogółem 40%). Z kolei jedyną grupą, w której wzajemne relacje częściej oceniano jako korzystne dla Polaków niż dla Żydów, są uczniowie i studenci (w sumie odpowiednio 21% i 16%).

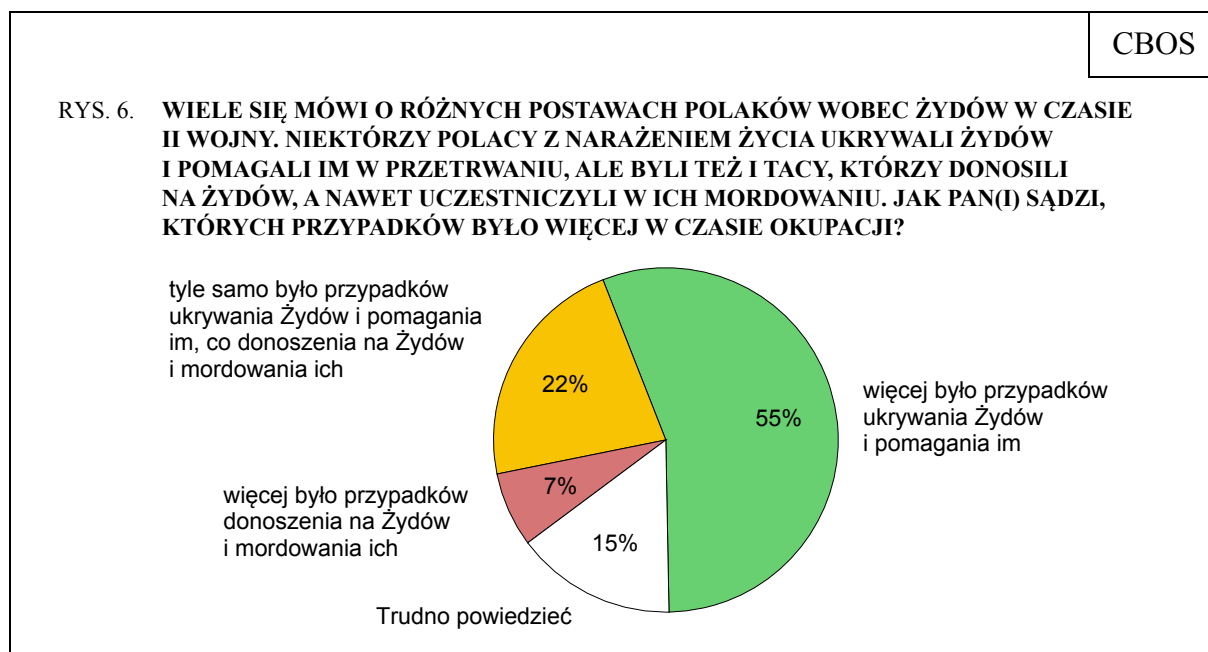
Polacy reagują na doniesienia o zbrodniach popełnionych przez Polaków na Żydach ze współczuciem dla ofiar i potępieniem dla ich sprawców. Deklarują, że są wstrząśnięci i poruszeni tym, czego się dowiedzieli. Wiele osób na myśl o zbrodniach Polaków dokonanych na Żydach odczuwa wstyd, jednak tylko nieliczni deklarują, że jako Polacy czują się współwinni. Częstą reakcją na doniesienia o zbrodniach popełnionych przez Polaków na Żydach jest oburzenie, związane z poczuciem, że dyskurs publiczny zdominował obraz Polaków jako sprawców zbrodni, a nie tych, którzy ratowali Żydów podczas wojny. Zdecydowanie rzadziej oburzenie wynika z przekonania, że informowanie o zbrodniach popełnionych na Żydach jest szkalowaniem dobrego imienia Polski i Polaków, lub też z przeświadczenia, że nieproporcjonalnie mało mówi się o zbrodniach dokonanych przez Żydów na Polakach.

Część osób deklaruje, że nie wiedziała, iż Polacy w czasie wojny mordowali Żydów, lub powątpiewa w prawdziwość tego rodzaju doniesień.

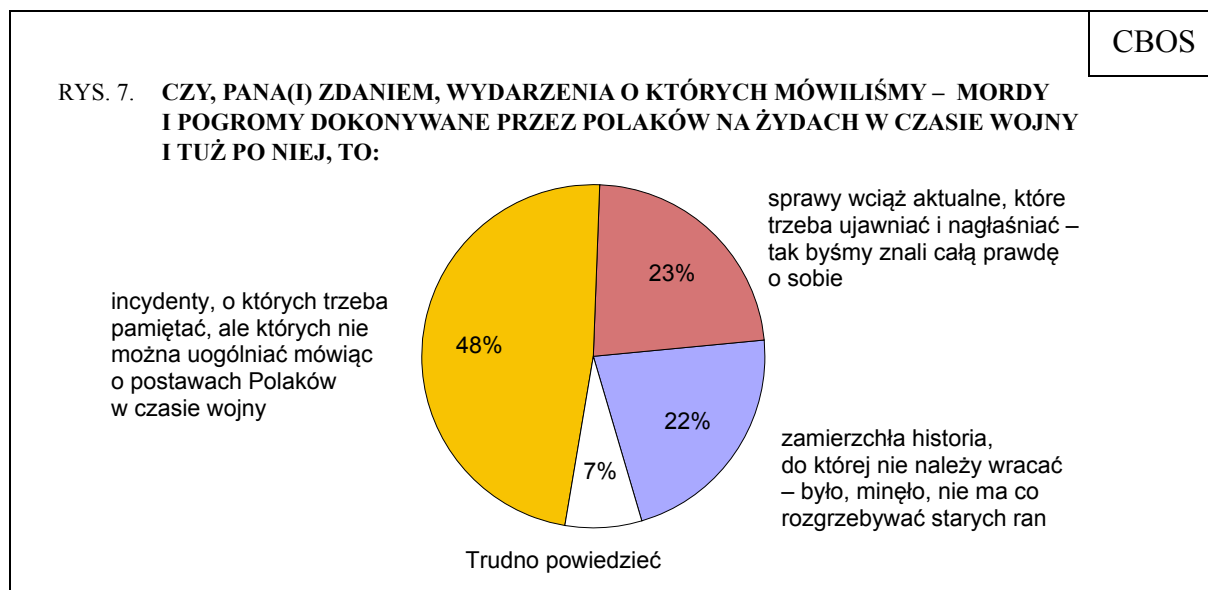


Wyniki nie sumują się do 100%, gdyż badani mogli wybrać kilka opcji

Większość badanych jest przekonana, że w czasie wojny więcej było przypadków ukrywania Żydów przez Polaków i pomagania im, niż przypadków donoszenia na Żydów i mordowania ich. Przekonanie to przeważa we wszystkich analizowanych grupach społeczno-demograficznych.



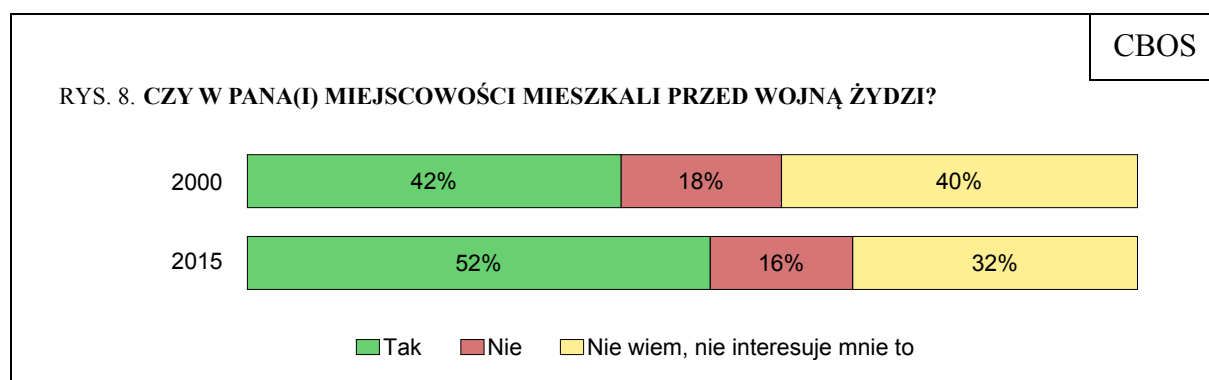
W ocenie większości ankietowanych (ogółem 71%) nie można zapominać o mordach i pogromach dokonywanych przez Polaków na Żydach w czasie wojny i w okresie powojennym. Przeważa jednak pogląd, że były to incydenty, które należy widzieć we właściwych proporcjach i których nie należy uogólniać, gdy mówi się o postawie Polaków w czasie II wojny światowej.



Przekonanie, że należy pamiętać o mordach i pogromach Żydów dokonywanych przez Polaków dominuje we wszystkich grupach społeczno-demograficznych. Zwolennikami niewracania do przeszłości częściej niż przeciętnie są ludzie starsi, od 65 roku życia (29%), osoby z wykształceniem podstawowym (33%) oraz zasadniczym zawodowym (30%).

## PAMIĘĆ O ŻYDACH

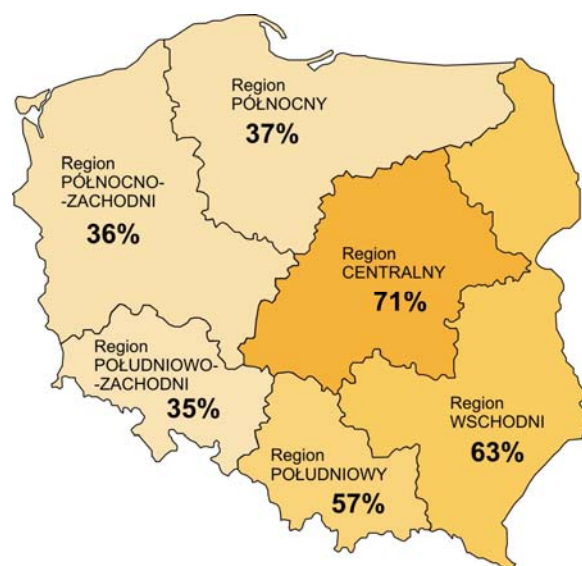
Deklaracje badanych potwierdzają obserwowany w ciągu ostatnich kilkunastu lat wzrost zainteresowania wspólną polsko-żydowską historią. Od roku 2000 o 10 punktów procentowych (z 42% do 52%) zwiększył się odsetek osób deklarujących, że w ich miejscowości mieszkali przed wojną Żydzi. Wzrost świadomości minionej obecności Żydów jest tym bardziej znaczący, że wraz z upływem czasu maleje liczba osób, które mają osobiste wspomnienia sprzed lub z okresu wojny.



Wiedzę o tym, że w ich miejscowości, żyli przed wojną Żydzi, najczęściej mają ludzie starsi powyżej 64 roku życia (57%), osoby stosunkowo dobrze wykształcone i – co za tym idzie – lepiej sytuowane (66% badanych z wykształceniem wyższym, 58% ze średnim, 68% osób o miesięcznych dochodach *per capita* 2000 zł i więcej).

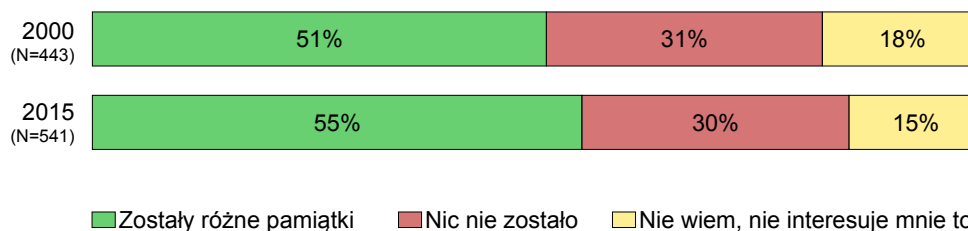
Większość Żydów w II Rzeczypospolitej mieszkała w miastach na terenie wschodniej, centralnej i południowej Polski. W naszym badaniu mieszkańcy miast (szczególnie największych) częściej niż mieszkańcy wsi deklarują, że w ich miejscowości żyli przed wojną Żydzi – deklaracje takie zdecydowanie częściej składają mieszkańcy regionów centralnego, wschodniego i południowego niż badani z regionów północnego, północno-zachodniego i południowo-zachodniego.

RYS. 9. CZY W PANA(I) MIEJSCOWOŚCI MIESZKALI PRZED WOJNĄ ŻYDZI? ODSETEK ODPOWIEDZI TWIERDZĄCYCH

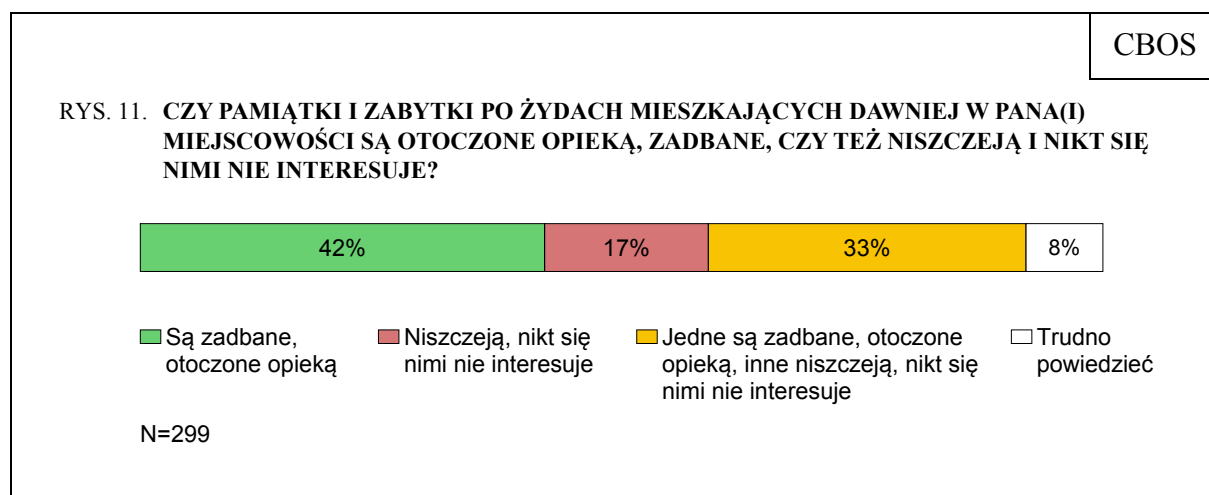


Ponad połowa osób twierdzących, że w ich miejscowości mieszkali przed wojną Żydzi (55%, o 4 punkty procentowe więcej niż 15 lat temu), deklaruje, że pozostały po nich zabytki lub inne pamiątki. Częściej mówią o tym mieszkańcy miast (szczególnie największych) niż wsi. Świadomość materialnych śladów obecności Żydów najczęściej mają osoby z wyższym wykształceniem. Częściej wiedzę o żydowskich zabytkach deklarują młodszy niż starsi respondenci – najprawdopodobniej są one dla nich jednymi z głównych źródeł wiedzy o żydowskiej przeszłości ich miejscowości. Starsi, których wiedza – jak można zakładać – pochodzi z relacji bezpośrednich naocznych świadków przedwojennej historii ich miejscowości lub nawet z własnego doświadczenia – częściej mają poczucie, że po żydowskich mieszkańcach nie pozostało nic.

RYS. 10. JEŚLI DAWNIEJ W PANA(I) MIEJSCOWOŚCI MIESZKALI ŻYDZI, TO CZY POZOSTAŁY PO NICH JAKIEŚ PAMIĄTKI LUB ZABYTKI, CZY TEŻ NIC NIE ZOSTAŁO?



Z deklaracji osób, które twierdzą, że w ich miejscowości pozostały różne pamiątki po Żydach, wynika, iż są one przeważnie otoczone opieką i zadbane. Niemniej jednak znacząca liczba osób twierdzi, że przynajmniej część żydowskich zabytków niszczy i nikt się nimi nie interesuje. Na podstawie odpowiedzi mieszkańców różnej wielkości miejscowości można stwierdzić, że najgorzej jest w miastach średniej wielkości, liczących 20–100 tys. mieszkańców.



Wizerunek Żydów w Polsce jest bardzo silnie zakorzeniony w przeszłości. Z jednej strony Żydzi kojarzą się z II wojną światową i Zagładą, z drugiej zaś utrzymuje się budzący ambiwalentne uczucia – podziwu i resentymentu – stereotyp Żyda jako człowieka interesu, handlarza, bankiera. Bilans polsko-żydowskich relacji jest postrzegany na ogół jako podobny dla obu stron. Tylko stosunkowo nieliczni uważają, że Żydzi doświadczyli od Polaków więcej złego niż dobrego. Wydaje się jednak, że zarzuty dotyczące postaw Polaków wobec Zagłady Żydów wywołują mniejszy opór niż kilkanaście lat temu, po ukazaniu się publikacji Jana Tomasa Grossa na ten temat. Podważenie wizerunku Polaków jako bohaterów ratujących Żydów budziło sprzeciw, podkreślano, jak wiele dobrego Polacy zrobili dla Żydów. Obecnie przeważa przekonanie, że należy pamiętać o mordach i pogromach dokonanych przez Polaków na Żydach, jednak nie można takich wydarzeń uogólniać mówiąc o postawach Polaków wobec nich. W ocenie społecznej, w czasie wojny więcej osób pomagało Żydom,



niż ich zabijało bądź wydawało w ręce Niemców. Chociaż wiele osób odczuwa wstyd na myśl o mordach Polaków na Żydach, zdecydowanie odrzucana jest możliwość uznania kolektywnej winy Polaków za popełnione zbrodnie.

Ostatnie lata przyniosły wzrost społecznej świadomości minionej obecności Żydów w Polsce. Przybyło osób, które wiedzą, że w ich miejscowości mieszkali przed wojną Żydzi, więcej osób dostrzega też wokół siebie materialne ślady ich obecności.

Opracowała  
Beata ROGUSKA